

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEI

A Z E K E

Az ős-mérnök mozdulatait
figyeljétek! aki
e védelmi vonalat
kidolgozta, s szemét le sem
hunyvva, éj s nap
a munkálatokra ügyelt:
mit hova s hogyan,
és mikor elég.
Így épült a sánc, de nem
a biztonságot szolgálta,
pusztán csak a szerencsét,
és ma sem lehetne másképp.
De amióta az eke
testvérré tette Pannóniát
Lombardiával, és hogy Európában
ott az a barázda, amely
kétezer éve sohasem maradt
még bevetetlen,
a magunk kárára elfecséreltük
az időt.
Mert az eke egyre
tökéletesebb ugyan, de még
mindig túlon túl idegen; és
a természetben bár teljen
örömünk, mégiscsak a sáncokon
szántunk
és aratunk évenként,
és kinek van nyugta itt?

LEÍROM AZ ELSŐ SZÓT AZ ŐSZRŐL

Az csak a nagyszerű:
állni még dermedten a ködben.
Innen lenni, ide tartozni,
érezve, hogy arcom körül megenyhül
a levegő.

Mert itt más a levegő,
szemben a kőtoronnyal, amely betömi
a széljáratokat.
Figyelni azt az ágot, ahonnan nagy
vízcsöpp lóg gyarapodva.
Ez már szememre húzza a ködöt.
Fordul az út, beláthatatlan kanyar
az akáccserjék mögött.
Állni még dermedten a ködben,
amikor fenn megszólalnak a vadlibák,
tagoltan, érthetően.
Lánc csörög, és ez a dobaj már
az én szívem dobaja.
Lassan ellépek a szürke úton:
visszaintek;
úton-útfélen harsog a fű.
Mindjobban kifeslik a köd
és a pára is lehül.
Kopp. Kopp. Kopp. Kopp.
Ô, ezek a lépések!

ESTEFELÉ A FÜRJEK

A hold, ha előbb felfedi az éjszakát,
most, hogy kifordultunk
a kertkapun, bronzfüggöny-
kukoricatáblák és
a föld gyomjai
letérve az útról.
Vadmuhar.
Messziről a szél kemencefüstje,
a fák meg a tanyaház
lassan ereszkednek,
pókfonálon a harmat.
A harangtoronyban szél ugat:
jöttek, jöttek
— kuvik; fekete bársony —
Megülve ott, hol puszta földre
nyár hordott fű-lepelt,
nekünk már mit sem szólnak
a fürjek, pitypalatty.
Egy éjszaka, egy szerelem.
Csillagok sója lehámlik
át a réten,
most hallgasd:
botszárnyuk kalapál
és szelet kever és
pergetik árnyak,
a hold, ha előbb felfedi az éjszakát.

H Ū S V É T H A J Ő

A sövényen áthajol cserág,
csergubacs és
északnyugat felől a szél.
A szántókon
messze még hófoltok,
áradás, őszi idő.
A döngölt agyagpadlót
felsőprik vöröslő nyirfavesszők,
a nyárfák szemben levelet bontanak,
mint Kanadában
ilyentájt.
Kopácsolás:
hol ácsolják a keresztet és
égnek a lámpák,
pókháló a törött üvegen.
Majd ki, ki:
a zivatar elvadult olajfabozótok
alján görgeti sebesen
az ázott papírhulladékot.
Akkor méhkaptárakon dobol
a jégeső, töviseit
fölbe ágyazza, mélyre tiporván
kékséget, fényt.
Ki a méh nemzetségébe tartozol,
a férgektől mi sem tesz különbbé,
csupán nem féled Őt.
Gyűjts lámpát,
a faltól errefelé sötétlik a padló,
holnap út vár rád,
kaptatók a bozotosban.

Ó D A A K O R O N A F Á H O Z

Újra találkozunk itt:
a tavaszi napéj-
egyenlőség körét
bezárja s a szorításon
enged
a jégbordákkal február.
Körben még maradtak
a mezők, a lapu
tányérjain
apróhal, harmadnap
csodája.
És a fekete hattyúhoz
szólok:
a tövisekről, melyek
a csont jegyei.
Szót értek-e én
a teremtéssel vagy
kár a szóért, ami

folytatódik és fokozódó
— míg a halott
füvek felett láng
kószál, és a tapasztalást
téli
vizekről fejtjük?

53 T E L E

Köti fehér kacatját
az első kakasszóig
este 9 tájban.
S ahol a fűzfa meghajol,
terebélyes lék:
alul az alvók.
Csak a tüdők játszanak
a széllél, évődnek
seregestül.
A kúton zúzmara, patanyom,
szürke ló szól az éjjel;
s a talpon maradt cirok,
köles meg
arasznyi felhő.
Most tiszta az éjszaka:
hókérgen csörren a rókaláb
a csapásokon, melyek
az üdv felé vezetnek.
S Kutasra betörték a farkasok,
éjjel,
s az utcán vonított a horda —
rettegtek sokan
a kinnrekedtekért:
azok parázsló szemmel várták
a virradatot
— parázsló időt.

FURCSA, HOGY MÁR A DÉR KASZÁL

Hamurakásokon szürkén
és szerte
lőszporondokon
préselt szalma s venyige-
halmok: tűzbokor.
Feszés húrok felett
túl puha
szárnylibbentéssel úszik
keresztül
a gyöngybagoly.
De lám: a fiúk!
még lejöttek az útra
a kerekek
döngölt csapásain.

Csuhéba sodort
dohány,
riadt talpú nyom, számtalan.
Most a virrasztás következik,
hol a félhomályban két
gyertya ég
meg a kimúlt
tetem.
Es a számárkordé
a dombokon elkocog
köszörűkő-szürkén.
Mi körbe állunk
a porban, és megcsörrennek
a száraz maghüvelyek.